

Kniha šestá

BÁSNĚ ZE STARÉ HORY

Staré hory

MM

Otevřeli svá srdce
a vyměňují si radost.

Bašó

Úzká cesta do vnitrozemí

*Mým svatým učitelům
galilejskému Mistru
Ježíši Kristu
a indickému Mistrovi*

Paramhansovi Svámímu Mahéšvaránandovi

*To nejcennější,
co můžete darovat
je moudrost.*

**sarvabhaum džagatguru mahámandaléšvar
paramhans svámi Mahéšvaránada**

Prolog

Stará hora, je posvátnou horou v Krkonoších. Celá je zalesněná smrkovými lesy, jež tu a tam prorůstají břízkami, javory a buky. Její úbočí spadají příkře do Temného dolu a k Hornímu Maršovu, kde její úpatí smáčí třpytivě průzračné vody říčky Úpy. Na horských loukách stojí jen pár chaloupek, a jinak je to místo osamělé, jimž procházejí jen ojedinelí návštěvníci.

Historie Staré hory je stará několik staletí. Legenda říká, že se zde zjevila Panna Maria. V mystické zření poradila místnímu horalovi, aby se napil vody z lesní studánky, a když tak učinil, tak byl zázračně uzdraven ze své nevléčitelné nemoci... Od té doby se lesní studánka stala vyhledávaným místem krkonošských obyvatel, kteří zde hledali své ozdravení tělesné i duchovní...

Historické prameny sice o okolnostech vzniku zdejšího poutního místa mlčí, ale jisté je, že roku 1752 byla místními občany Johanem Benschem a jeho manželkou Elisabethou, vystavěna nedaleko zázračné studánky kaplička zasvěcená svatě Anně. Její vysvěcení vykonal dne 22. října 1752 tehdejší farář Franz Anton Čeregenth. V roce 1810 byla kaple rozšířena, takže dnes připomíná malý horský kostelík. V roce 1854 bylo úbočí Staré hory dále zveleboeno Křížovou cestou, která stoupá lesem ze dna Temného dolu až ke studánce. Studánka byla upravena drobnou kamenickou prací a její okolí bylo ozdobeno sochou anděla a četnými svatými obrazy s vyobrazením Panny Marie. Poutníci, kteří se přicházeli ke studánce pomodlit a napít se její léčivé vody, přinášeli květiny a ozdobné věnečky, které rozvěšovali pod obrazy a po okolních stromech.

Po roce 1945 však odešlo z českého pohraničí původní německy hovořící obyvatelstvo a povědomí o poutním místě na Staré hoře rychle zanikalo. Zázračná studánka v důsledku odlesnění v její blízkosti takřka vyschla, svaté obázky zmizely a socha anděla byla zničena při větrné kalamitě padajícím stromem. Kaple svatě Anny chátrá a proměnila se v příbytek duchů... poutní místo osiřelo a umlklo.

V posledních letech o záchranu křížové cesty, kapličky i studánky projevil zájem nadšenci z řad místních obyvatel. Po horských svazích byly vyhledány kamenné dílce Křížové cesty, jež ležely i dvěšřt metrů daleko od místa svého původního umístění. Kamenná zastavení byla znovu vztyčena a plánuje se do nich instalace obrazů.. V roce 2000 byla zrestaurována kamenná zastavení Křížové cesty, a obnovena cesta ke studánce. Na stromě u studánky se po letech opět objevil svatý obrázek s Panem Ježíšem a nápisem "*Důvěřuji Ti*" a studánka samotná byla ozdobena kamennými zídkami. V letech 1998, 1999 a 2000 žil na tomto posvátném místě poustevník.

.....

Toto dílko vznikl po té, co se poustevník od kapličky na Staré hoře vrátil v květnu ze své himalájské meditační jeskyně, aby si tvrdou prací vydělal peníze na chleb svůj vezdejší jako krkonošský horský cestář. Pracoval tvrdě deset hodin denně s palicí, krumpáčem a lopatou, přeskládal hory o kousíček vedle, a zbytek volného času věnoval cvičení jógy, meditacím, zpěvům duchovních písní, vaření jídla a spánku. Žil v kapli svatě Anny, na kůru pod zvonem. Celkem to trvalo pět měsíců až do konce října roku 2000. A toto všechno zrcadlí toto dílko duchovní poesie.

O pohádkových bytostech

Mám takovou vizi. Vidím stovky mladých Čechů, mužů a snad i žen, jak oblékají hnědou či zelenou kutnu ušitou vlastníma rukama. Vidím jak opouštějí tuto civilizaci a společnost svých bližních a odcházejí do osamění pohraničních hor, ale i na vysočiny ve vnitrozemí. Vidím jak hledají opuštěné horské kapličky, jichž jsou v českých zemích na tisíce, vidím jak se v nich usazují a stávají se pohádkovými bytostmi. Poustevníky, šamany, či druidy... jak to bude kdo cítit, prostě podivíny v očích lidí, co žijí v osamění na posvátných místech, v dubových hájích, pravěkých hradiscích, v jeskyních a u lesních studánek.. Jsou to lidé, co se vzdali svých rolí a ambicí v tomto šedivém neromantickém světě, aby věnovali svůj život největšímu dobrodružství jímž je duchovní cesta.

Vidím jak se bezcílně toulají po lesích, promlouvají ke květinám, přátelí se s motýly, modlí se mezi stromy, meditují na vrcholcích hor, zpívají posvátné zpěvy, a praktikují svá duchovní cvičení... a Bůh je za upřímnost jejich touhy obdarovává svými Milostmi, vede je a chrání, jako každého, kdo má odvahu věřit svému srdci a jít za jeho voláním.

Mnozí se časem vrací zpět do světa lidí, bohatší o cenné zkušenosti, ale někteří vydrží nápor osamění a stávají se z nich zasvěcenci největších duchovních mystérií. Stávají se mystiky v tom nejvyšším a nejjistším smyslu slova, stávají se svatými lidmi, kteří očistili své srdce i svou duši od sil temna a nahlízejí do nejhlubších Božích Tajemství. Pro své bližní budou psát básně a lidé se za nimi budou utíkat pro slova moudrosti a útěchy, neboť nikdo nerozumí záhadám života lépe než ten, kdo dokonale poznal Sebe. A nejlepší školou sebepoznání je život osamělého poustevníka. Je to těžká cesta. Tak těžká, že bývaly časy, kdy se poustevníkem mohl stát jedině ten, kdo předtím alespoň deset let žil v klášteře...

Poustevnictví je nejsvobodnější cesta životem, jakou lze zvolit. Je tak svobodná, že po ní může kráčet jedině ten, kdo se nezalekne Skutečnosti, jíž je vnitřní samota. Je to cesta vyhrazená ojedinelým bojovníkům, kteří v evangelijním duchu dokáží položit vše na jedinou kartu... Je to cesta světců.

Ti však, kdo jsou do horských poustevnů taženi Bohem hluboko ze svého nitra, by svou cestu nevyměnili za nic na světě. Odměnou jim bude radost z prostého života v souznění s celým vesmírem. Každý bude žít sám, dál od lidí, blíž k přírodě, neboť k osamělému srdci

promlouvá Bůh. Jejich cesta bude cestou očisty, a proto se budou osvobozovat od všech svých závislostí a pout ve svém srdci. Vystačí si s malým batůžkem na zádech, v němž budou mít všechny své věci a jejich duše... jejich duše přitom bude tak nespoutaná, jako vítr! Budou pracovat, ale jenom tolik, aby obhájili svou pozici nezávislosti. Budou sice porušovat zákony této společnosti, ale jen proto, že se řídí zákony vyššími, a tak i ohýnek si v lesích zapálí, a mimo cesty svobodně půjdou a pod korunami stromů budou tiše usínat a pod klenbou jeskyní se budou probouzet... Nebudou bojovat proti světu, neboť svět dostatečně prosvětlí svou pouhou existencí. A budou nevinní jako motýli a tak laskaví, že i jejich odpůrci, úředníci, myslivci, či ochránci přírody... je nakonec budou mít rádi. Poustevník v lese se stane prestižní záležitostí, neboť jeho přítomnost v lese se stane ekologickým indikátorem, čistého, neporušeného a harmonického prostředí. Poustevníkovy srdce je totiž nesmírně citlivé na jakékoli znečištění a nemůže žít proto všude. A tak se všichni hajní budou předhánět v nabídkách těch nejatraktivnějších poustevnických lokalit, jimiž by poustevníka do svých hvozduů přilákali. A všechno to budou ta nejpodmanivější a nejúchvatnější místa, jež v českých zemích dosud zbyla: u vodopádů a horských jezer, v oblacích mezi kosodřevinou, ve ztracených jeskyních a na pravěkých archeologických lokalitách... takže si každý vybere podle svého založení a na každého se dostane jen to nejlepší.....

Gjánešvárpuri

Ten Který Sedí a Mlčí

(psáno u ohničku u kapličky sv. Anny na Staré hoře
v Krkonoších v květnu 2000)

Skutečně říkám vám: Není nikoho, kdo opustí dům nebo ženu, nebo bratra nebo rodiče nebo děti pro Boží Království, aby nedostal o mnoho více už nyní a život věčný v budoucnosti.

Ježíš

Daleko od lidí,
za tmavé noci,
když blikají na nebi hvězdy,
na příkré hoře,
v lese mezi smrky,
v osamělém horském kostelíku
v jeho temných útrokách
hoří na oltáři svíčka
a u jejího plamínku
sedí poustevník,
v hnědé kutně,
zahalený oranžovým rouchem,
se zkříženýma nohama,
zavřenýma očima
a růžencem v ruce.
Co to dělá asi?
Kdepak se to toulá?

Zkušenost z Himaláje

"Není nutné odcházet do Himaláje",
pravil kdosi.

Ale poutník si pomyslel:

"Když něco není nutné,

tak to potom znamená,

že je to možné!"

A šel.

A tam v himalájských pustinách

a při meditacích v osamělé jeskyni,

učinil tuto osobní zkušenost:

"Není nutné odcházet do Himaláje!"

"Co je však nutné,

je odpoutat se:

od každého

a ode všeho .

Takže je dost možné,

že je třeba jít."

Pod kapucí je to

jako v himalájské jeskyni...

Pohádka o pohádkových bytostech

Ve vesničce pod Starou horou se konala lidová slavnost, a každý kdo se jí chtěl zúčastnit, si musel opatřit nějakou masku a přestrojit se za pohádkovou postavu.

Poustevník na Staré hoře si pomyslel: "Za copak asi půjdu já...? Už to mám! Půjdu za sebe!" A tak ve své hnědé poustevnícké kutně sestoupil mezi lid...

Maškarní slavnost již byla v plném proudu... Lidé ze sebe svlékli své světské uniformy, odložili masky, a hle co všechno se pod nimi objevilo! Tu se promenádí indiáni, tady jsou zase lesní víly, tamhle to jsou čarodějníci, opodál si štěbetají princezny, ba ano... i samotná Johanka z Arku je zde přítomna mezi námi! Ale tahleta maska, ta je opravdu nejúchvatnější: zahalena v bílém prostěradle a s vavřínovým věncem na hlavě: ach ano, to je osobně sám vážený občan antického Říma i se svou chotí!

A tu poustevník s radostí a s úlevou vydechl: "Konečně jsem mezi normálními lidmi!"

...

Jak svět zkrásní, když začneš vidět v druhých lidech pohádkové bytosti...

Haiku o úsměvu

Usměj se!

Vždyť jsi dítě Boží...

*Domnívá-li se někdo z vás,
že je v tomto světě moudrým,
ať se stane bláznem,
aby se stal opravdu moudrým.*

1. Korintským 3,18

Vzývání vnitřního bojovníka

Vzývám Tě srdce bojovníka!

Srdce bojovníka, vzývám Tě!

Vzývám odhodlanost bojovníka.

Vnitřní bojovníku!

Vzývám tvou odhodlanost!

Vzývám sebekázeň bojovníka.

Vnitřní bojovníku!

Vzývám Tvou sebekázeň!

Vzývám mlčenlivost bojovníka!

Vnitřní bojovníku!

Vzývám tvou mlčenlivost!

Vzývám bdělost bojovníka!

Vnitřní bojovníku!

Vzývám tvou bdělost při rozhovorech!

Kdo chce meditovat,
ten si čas vždycky najde.

Být silným

Mohu si vybrat...

Bud'to mohu být silný, a nebo slabý...

Volím být silný!

Tajemství čisté a klidné mysli

Mlčenlivost,

bdělost při mluvení a rozhovorech,

to je tajemství čisté a klidné mysli.

Odpoutanost i od nejbližšího přítele,

přijetí Skutečnosti již je vnitřní osamění,

být Sebou a spoléhat jediné na Sebe,

to je tajemství čisté a klidné mysli.

Žítí venku,

v horách, v lesích, mezi stromy,

a taky modlitba, meditace a odevzdanost,

to je tajemství čisté a klidné mysli.

Dělat věci jen tak,

pro tu radost, pro tu chvíli, pro ten smích,

dělat přesně pravý opak toho

co by od tebe chtěl tento svět a tví bližní,

to znamená stát se pohádkovou bytostí

a nenechat si vzít Lásku,

to je tajemství čisté a klidné mysli.

Moje sílo, budu se tě držet.

Bůh je přece hrad můj,

nedobytný.

Žalm 59, 10

TEĎ

Vždy je TEĎ!

Ani ve slovech,
ani v básních,
neobracej se k minulým věcem.

Vždy jen TEĎ!

A TEĎ je TEĎ!

Budoucnost dosud nenastala,
minulost je mrtvá,
co bylo, to bylo
a co bude, to bude
Teď je Teď!

Teď si vytváříš budoucnost,
Teď sklízíš minulost,
Teď žiješ!

Teď je průsečík mezi minulostí a budoucností...

Teď je jako řeka...

Levý břeh je minulost, pravý břeh je budoucnost,
ale život plyne jedine korytem řeky - v TEĎ!

Stojiš-li na břehu, jsi mrtvý za živa!

Teď je mlčenlivost,
v Teď přichází vnitřní básník,
Teď je čistá mysl,
Teď je Láska.

Teď je svatá bezstarostnost
Teď je Ticho a mystické vidění světa,
Teď je brána do Božího Království.

Učiň si z Teď svatý obřad jimž uctíš tento den...

Teď se probouzíš...

Teď vstáváš...

Teď medituješ...

Teď cvičíš...

Teď zapaluješ oheň...

Teď vaříš...

Teď jíš...

Teď pracuješ...

Teď se modlíš...

Teď usínáš...

Teď spíš...

Teď sníš...

Teď je bdělé vědomí sebe v každém okamžiku.

Teď je vysvobození z vězení mysli.

Již žádné starosti!

Tvá mantra je: **TEĎ !**

Žij v Tao

přítomné chvíle

Nemyslete ani na minulost, ani na budoucnost, nýbrž spočiňte ve vědomí přítomného okamžiku, onom nedualistickém stavu, kde není dvojnosti, jako jsou např. láska a nenávisť. aj.

Šri Svámi Šivananda, Věčné učení

Uzavři bránu do klauzury svého srdce

Děláš velkou chybu, když otevíráš vnějšimu světu bránu do svého srdce... Děláš velkou chybu, když dovoluješ svým bližním, aby se volně procházeli tvým nitrem... Děláš velkou chybu, když dovoluješ svým bližním, aby při rozhovorech vstupovali do klauzury mnišské cely ve tvém srdci...

Kdo je ten, kdo hledá vstup tam, kde už dávno je? Ach ano: otevřeš příteli, ale démon ega vstoupí...

Proto postav kolem své mnišské cely hradební zeď a vstupní bránu uzavři mlčenlivostí! Střež bránu vnitřního hradu bdělostí, sebekázní, pústy a odříkáním a chraň jeho svobodu a nezávislost odpoutaností a neočekáváním. Vnitřní nepřítelé odzbroj jemným rozlišováním a přemož je posvátným hněvem, v němž nebude ani zničko negativity, jen čistá odhodlanost nepoddávat se svým slabostem a nehřešit.

Neopouštěj hrad vnitřní osamělosti chycen do lstivé pasti démona starostí o bližní a zlom moc démona obav z budoucnosti.

Usedni před oltářem v komůrce svého srdce, zamči dveře a medituj, koncentrací buš na dveře Božího chrámu, který se nachází ve tvém vlastním nitru, a volej jen ke mě, ke své Duši, a hledej jen Mne Jedinou

Ve Jménu Otce, i Syna i Ducha Svatého, Amen.

Sedni si do tiché cely, do nějakého odlehlého kouta a dělej, co ti říkám: zavři dveře, pozvedni ducha nad každý nicotný a časný předmět. Polož vous na hrud', upři své tělesné oči s celou svojí myslí doprostřed břicha, neboli na pupek, zadrž dech, který přichází nosem, takže nedýcháš snadno a myslí hledej ve svých útrobach, abys tam našel místo srdce, kde sídlí schopnosti duše. Zpočátku budeš nacházet jen temnoty a neproniknutelnou tloušťku. Vytrváš-li však, budeš-li dělat toto cvičení ve dne v noci, tehdy najdeš, ach zázrak!, nezměrné štěstí. Když duch najde místo srdce, ihned uvidí nikdy předtím nepoznané věci, spatří ovzduší, jež existuje v srdci, spatří sám sebe celého zářícího, plného rozlišování. Od té doby, kdykoliv tě napadne nějaká (špatná) myšlenka, dříve než se rozvine a nabude tvaru, bude zahrnata na útěk vzýváním jména Ježíše, který ji vyžene a zničí. Od té doby se duch, naplněný odporem k démonům, rozpálí hněvem, který je podle přirozenosti, to je aby potřel duchovní nepřátele. Ostatní se naučíš s Boží pomocí, budeš-li se cvičit v ostríhání mysli a udržovat Ježíše v srdci, protože bylo řečeno "Sedni si do cely a ta tě všemu naučí." Nicofer (starý athoský mnich)

O mlčenlivosti

Všimli jste si již,
že jsme si nejbliže
když spolu mlčíme?
A když promluvíme?
Hned je tu rozdělení.
Slova vězní,
mlčení osvobozuje.

Jak by svět byl svatý,
kdybychom mlčeli.

Plynout bez boje

Každý boj
je tvou porážkou.
Každý hněv
je tvou slabostí.
KOHO je to pravda,
když je v ní zloba?

Soucit přemáhá hněv.
Je to krása, to soucítění!

Jen mlčenlivosti můžete podržet spojení s Bohem - udržovat trvalé vědomí Sebe.

Šrí Svámí Šivánanda, Věčné učení

Mlčení je jednou z ctností a zároveň silou mystika

Karel Weinfurter, Paměti okultisty

O českém sádhuovi a bílé lilii

Kráčí osamocen vzhůru lesem do úbočí Staré hory. U každého zastavení křížové cesty se tiše modlí. Obléčen v maskáčové bundě, nůž za opaskem, v ruce květiny. Starý tramp, který ani neví, že je českým sádhuem. Přichází k zázračné studánce, u níž se před staletími zjevila Panna Maria. Její voda skrytě vyvěrá z hlíny mezi kapradím. Před dávnými časy studánku kdosi ohradil placatými kameny.

Tramp se sklání nad vodní tůňkou a vkládá do její chladivé průzračné vody kytici bílých lilii. Oči má rozbolavělé vzpomínkou, ale jeho srdce je pevné. Jeho ústa šeptají: "Chodili jsme sem s ženou. Přišel jsem se pomodlit za její dušičku. byla nemocná chudinka."

Říká to tak citlivě a s takovou jemností, že poustevníkovovo srdce, které mu naslouchalo, ihned samo vzplane plamínkem soucitu a požehnání.

Tulák odchází a jen lesní poustevník ještě dlouhou dobu sedí u studánky a hledí na bílou lilii ležící mezi kapradím v jedné zapomenuté lesní studánce uprostřed hor krkonošských.

Soumrak v horách

Ze střechy kapličky
pleskají kapky deště.
Stmívá se,
usínající údolí,
halí bílá oblaka mlhy,
a k tomu zní hukot rozvodněné řeky,
jež proniká chladným vlhkým vzduchem.
Ještě si zacvičím
a půjdu také spát.

Večery na kapličce

Za okny fučí noční vítr
a prudce naráží do okenních skel.
Vzdušné proudy se ženou kapličkou
a ovívají mi tvář.

Poustevnická karmajóga

Jednou týdně zamést prach na chrámové dlažbě,
otvírat okna motýlům
co do kapličky vlétli,
o deváté hodině večerní
zvon na věžičce dlouze rozeznít,
pro radost chaloupkám,
lesním vilám a pocestným.

Poustevnické ponožky

Sedím u ohýnku
a prohlížím si jediné ponožky, které mám.
Jak jsou rozervané!
Pata i prsty lezou ven,
obaleny jsou mazlavým blátem,
pohromadě drží už jen silou vůle...
A tu vidím,
že toto je ta pravá svěžest!
Toto je ta pravá svoboda!
A zase v návalu radosti
volám do nebe:
"Děkuji Pane, Lásko má!!!"

A javory nad hlavou
mi tady u kapličky v horách
v krkonošském vánku
dál šumí svou píseň.

Haiku o poustevnických sandálech

To nejkrásnější co mám,
to jsou moje sandály!

Blues krkonošských cestářů

Vůně tabáku v ranním vánku...

V mlžném lese

výjevy podivných postav,

s palicí, krumpáčem a lopatou v rukách...

Ohýnky hoří podél cest,

a ve vůni kouře doutnajícího dříví

zase ten pocit,

JE TO TADY.

Haiku o krkonošském cestáři

a jeho zídce

Každý správný cestář,

má v horách svou oblíbenou zídku,

na kterou se rád dívá.

(Pavlu Klimešovi)

Haiku o hříchu krkonošského cestáře

Stromy pláčí,

když stavím cestu pro terinu.

O běhání z radosti

Jako jelen

běžím sprintem po lese,

unášen vlnou radosti

vykřikují: HARI ÓM!!!

a vyskakují přitom do nebe.

U cesty se právě klube ze země hříbek

a já mu říkám:

"Dobrý den pane!

Jenom rost'te! Rost'te!"

Poustevnícké haiku

O praní kutny

Mýdlo s jelenem,
kámen na břehu řeky
místo valchy,
tak si perou tuláci.

On the road

Jaké je to štěstí,
když kráčíš cestou do dálek,
a bosé nohy v sandálech,
ti smáčí studený déšť.

Poustevník v Praze

Velké cizí město
ve mě vzbuzuje trochu úzkost z osamění,
ale když si přetáhnu přes oči kapuci od kutny,
tak je to zase dobrý.

O chození v kutně

Když chodíš v kutně,
má to své výhody.
Ti, co potřebují pomoci,
se hlásí sami.

Ta kutna, to je můj smích

Mám Tvé Jméno, to stačí

Něco chtít,
to je ztráta drahocenného času
v honbě za naplněním své touhy.

Něco chtít,
to znamená žít v napětí
a být negativní,
když nedostávám to,
po čem toužím.

Něco chtít,
to znamená trpět žárlivostí,
když to, po čem toužím,
dostává někdo jiný.

Něco chtít,
to znamená trpět pýchou
když nakonec i já dosáhnou toho, po čem toužím.

Něco chtít,
to znamená stát na stráži,
když kolem obchází někdo,
kdo taky touží po objektu mé touhy,
a pak to znamená bojovat a válčit,
a možná se i nechat zabít,
když se na objekt mé touhy
někdo sáhnout odváží,
a následně trpět,
když odemne odchází...

Něco chtít,
to je největší neštěstí na světě!

Již nic nechci
a vzdávám se i toho NIC,
co mi ještě zbývá...

Jenom být, to stačí!

Mám Tvé Jméno,
to stačí,
to stačí!

Omezit své potřeby na minimum,
usednout,
narovnat záda,
to stačí,
to stačí!

A vzdávám se i touhy po Tobě Pane,
protože vidím,
že i tato svatá touha
je pořád ještě chtivostí ega
v mém srdci.

Bůh nám chce všechno dát,
ale nemůže jen pro naši chtivost.

Haiku o sezení

Když nedokáží sedět,
co potom chci?

Kéž zůstávám klečící před Tebou

Jak jsem šťastný,
že jsem mohl před Tebou pokleknout.
Jak jsem šťastný,
že jsem se mohl dotknout Tvých nohou.
Jak jsem šťastný,
že jsem si prach ze Tvých topánek
mohl rozetřít na srdce a na čelo.

Kéž zůstávám stále
klečící před Tebou.

Kdo ztratí pokoru před světcem,
ten ztratil vše.
Jedině pokorou před Bohem
lze zlomit moc ega.

Pohádka o čistých ponožkách

Když poustevník přišel do kláštera ihned na něj zaútočila nějaká popuzená vos. "Do modlitebny se může jen v čistých ponožkách!", pravila hněvivě.

"Ale já mám ponožky", pravil poustevník chabě a tiše na svou obhajobu, když pohlédl na onuce z pruhu látky přivázané provázky ke svých nohám... A na ta slova si se zarputilostí sedl na podlahu, aby vyčkal začátek bohoslužby. Čekal co bude dál... tahle vlna emoce jistě jen tak sama od sebe nezanikne... A za chvíli skutečně někdo další z řad pořadatelů bohoslužby pravil ke shromáždění lidu citlivě, ale důrazně: "Prosíme, abyste do modlitebny nevstupovali v ponožkách, v nichž chodíte po chrámových chodbách."

"Mají pravdu", pomyslel si poustevník, když si vzpomněl, kde všude ve svých onucích ťápkal. A tak vstal, přistoupil k oltáři, poklonil se a opustil shromáždění. Na rameno si vložil svůj raneček, s nímž putoval světem, a opustil klášter. Za pár minut již byl v lese. Jeho bližní se právě v klášteře společně modlili a radovali se z příchodu svého Mistra, ale poustevník nyní seděl u nohou Mistrových osamocen v jehličí a trávě uprostřed temného lesa. Seděl ponořen v meditaci, jeho tělo bylo zalito tichým stříbřitým svitem měsíce... ale zato jeho duch byl neomezen. A v tu chvíli pocítil, že právě tuto neomezenost a neohraničenost svého ducha po celý život hledá... "

Bylo tam už příliš mnoho nehřejivých organizačních pokynů", pomyslel si poustevník. A tehdy opět opustil jednu křižovatku, neboť pochopil kudy povede, a kudy nepovede jeho další cesta.

Cesta tichého sezení - Nakonec musíte zanechat všech duchovních tužeb, návštěv center a guruů. Musíte být tiší a dovolit Bohu ve svém nitru, aby vás vedl a požehnal vám. Musíte se spoléhat na Boha ve svém nitru.

Paul Brunton, Tajnosti egyptské

Nevyslovitelná Cesta

Tam,
kde je potřeba slov,
to již není ta cesta

Tam,
kde se kladou otázky,
to již není ta cesta.

Tam,
kde je potřeba odpovědí,
to již není ta cesta.

Tam,
kde je nutné cokoli vykonat, sloužit,
obhájit se, či vysvětlovat,
to již není ta cesta.

Slova Mistra,
to je již ta druhá cesta.

A slova,
která opakují žáci po Mistrově,
to již naprosto není ta cesta.

Existuje Cesta za cestou,
kterou zrcadlí Mistrovo mlčení
a po této cestě kráčím.

Přechod

Odevzdávám se ti Pane,
od této chvíle navěky
se Ti odevzdávám.

Kéž zapomenu na sebe,
již nic nehledám, jen Tebe.

Medituj na TO,
co už jsi.
Medituj na to,
že už jsi TO,
co hledáš.

Není Mistr a žák
ještě pořád dualita
v Jediném?

Není Mistr.
Není žák.

Svámidži je tam,
kde je mé srdce.

Není toto přechod ze stezky bhakti na stezku gjány?

*Když usedneš
a narovnáš záda,
tak už jsi Buddha!
zenový Mistr*

*Ťy jsi Buddha!
zenový Mistr*

Modlitba

Pane,

dopřej mi prosím dlouhý život,
abych mohl hluboce proniknout
do všech tvých mystérií.

A děkuji za všechno,
nechávám vše plynout,
Buď vůle Tvá.

Pomýšlel jsem na založení kliniky, jež by pomáhala trpicím masám. Ale můj mistr mě zadržel, neboť se nemohl ubránit pocitu, že by mě tato činnost odvracela od vyšších cílů. Namítal dokonce i tehdy, když jsem zpíval, skládal básně nebo maloval. Radil mi, abych se nenechal svádět z cesty a abych praktikoval mlčení. "Hlas ticha je hlasem nejvyšším.", říkával. Stojí za všemi úrovněmi vědomí a všemi metodami komunikace. Nauč se naslouchat tichu... Jsi na cestě, nezastavuj se na jednom místě a nepřipoutávej se k ničemu. Mlčení ti dá to, co ti svět nikdy dát nemůže.

himalájský Mistr

Svámi Ráma

Život s himalájskými mistry

Nechť nikdo nezanedbává vlastní cíl pro cíl druhých, ať se zdá jakkoli velkolepý. Kdo pochopil, co je jeho pravým cílem, ať o něj důsledně usiluje.

Dhammapadam, 166

Pohádka o stezce Poznání

Stezka Poznání je vyhrazená ojedinelým osamělým poutníkům, neboť vyžaduje askezi více než odstrašující: odpoutat se od každé druhé osoby - jakkoli milované - a to nejdříve fyzicky, a potom i vnitřně. A toto je málokdo připraven jen vyslechnout, natož uskutečnit... a přesto právě v tomto bodě je ztajeno ono Štěstí a ona Láska, které lidstvo stále marně hledá v náručích svých bližních.

Sámi Sebe opustit nemůžeme nikdy, to je jisté, ale ještě jsou tu ti druzí v nás, a od nich se musíme vzájemně osvobodit. Proces odpoutávání svého vědomí od ega tohoto světa je natolik útrpnou, a natolik děsivou zkušeností, že ten, kdo tímto procesem prošel, nemůže nic jiného, než jen mlčet... a tiše být tím, čím je. Taková je cesta mlčení, která se třpytí jako zrcátko v životopisech světců a ve svatých knihách... a která se vině jako zlatá nit daleko do nevyslovitelná za Mistrovými slovy.

Kdo je svým srdcem veden na stezku Poznání, ten musí být naprosto samostatnou osobností, kterou nesmí nikdo na cestu lákat, a která se též ani nenechá nikým a ničím zlákat. Každý musí jít sám, z vlastní vůle, svým vlastním tempem, veden jen svou nejúpřímnější, nejvyšší a nejčistší touhou... Jakýkoli vnější zásah, pouhý laskavý pohled Mistrových očí, by narušil lehkou rovnováhu naladění poutníkova srdce na to nevyslovené za Mistrovými slovy, a poutník by se ztratil v oddanosti... a to by již byla jiná cesta.

Jsou věci k nimž musí poutník dospět sám - přirozeně - na základě svého vlastního duchovního vývoje. Již neklade žádné otázky, již jenom tiše naslouchá vyprávění svého vlastního srdce a je zvědav jakoupak nauku mu chce nadiktovat...

Nyní se ocitá pod jitřní hvězdnou oblohou rozechvěle osamocený, jen s plamínkem Lásky doutnající v svém srdci, a s hrstí básní, s nimiž bude bombardovat svět. A v tom je jeho svoboda. Možná se i jednou vrátí, aby sloužil všem, kdo hledají s upřímným srdcem, ale ne dříve, dokud se hluboce nestane tím, čím je.

Ale nyní - ach né milý Anthony - toto ještě není konec. Toto je teprve úroveň srdce. Musíme jít dál. Ještě nás čeká spousta velkých dobrodružství...

U silnice z ášramu

Modrá čekanka
roste v trávě u silnice,

vosy se včelami
hodují pod stromy
na spadlých hruškách,
taky se přidám.

Haiku o spaní v dešti

V dešti,
když kapky bubnují
o ceľtu nad hlavou,
se tak dobře spí.

(a po kmene javoru
tečou z nebe potůčky)

Být tak odpoutaný

Být tak odpoutaný,
že tě nebude rušit šum lidských slov.

Být tak odpoutaný,
že se nebudeš smát,
když se kolem tebe všichni smějí.

Být tak odpoutaný,
že nebudeš smutný,
když kolem tebe všichni nařikají.

Být tak odpoutaný,
že tě u srdce nezahřeje,
když tě chválí.

Být tak odpoutaný,
že neztratilš radost,
když o tobě špatně mluví.

Být tak odpoutaný,
že budeš neprůstřelný,
i kdyby třeba všichni byli negativní.

S mírem v srdci
a klidnou myslí,
být tak odpoutaný.

*Největší světci se vyhýbali lidem jak jen mohli
a raději ve skrytosti sloužili Bohu.*

Tomáš Kepenský, Následování Krista

Nebýt odsouzencem ke světskému životu

Odsouzencem k celoživotnímu otroctví,
který bude žít jen proto,
aby pracoval
a mohl tak zaplatit
všechny své četné závislosti,
do nichž ho tlačí jeho nekontrolované chťiče.

Bude mít tato práce někdy konec?

Spočine někdy?

Zvítězí nad svými chťiči

aby mohl ŽÍT

jen tak bezdůvodně?

Chceme hezčí svět

a tak kácíme stromy...

Jak nesmyslné...

*Chodíte do kanceláře, nevím proč.
Říkáte, že musíte, protože máte zodpovědnost...
Nevím, proč byste museli cokoli dělat.
Jste otroci, to je všechno.*

Krishnamurti, Vnitřní revoluce

*Jestliže musím žít v tomto světě,
tak ať zůstanu nepřipoutaný a čistý,
jako lotos ve svém jezeře.*

indická modlitba

Svět je v pořádku

Obout si ty parádní poustevnický sandály,
co v nich mokrá tráva
tak krásně studí na bosé nohy,
a jdem na obchůzku po lese...

Mezi smrky
jako v katedrále.
Pod břízkami
jako u čaroděje.
U studánky
jako u oltáře.

Choroše rostou
na padlém buku,
v malině
bydlí červík,
do květu hluchavky
leze mravenec,
v jehličí
trůní holubinky,
v mlázi
se skrývají smrky,
a ještě broučka vysvobodit
z vodní tůňky...

Svět je v pořádku!

(věnováno Miňovi Klimešovi)

Lusja odešla

Havranovi zemřela Lusja.

Nikdo neví,
jak se to stalo.

Asi přeskakovala plot,
ale do cesty se jí postavil
železný hrot.

Kdo ví,
jestli to nebyla karma,
za ta nebohá ptačí mlád'átka,
co je v hnízdě snědla...

Havran uprostřed noci
sedl na koně
a odjel do lesů.

Jeho poustevnická cela
v chlévě opuštěné fary
je osiřelá, smutná a prázdná.

Mé srdce se trochu zachvělo,
a tak jdu na hřbitov
a tam usedám do trávy
pod tajemný náhrobek
rytiře rosekruciána.

V trávě právě leze zelený pavouček
a já vidím,
že i on zemře.

Ve větvích lípy
poskakují malí ptáčci
a já vidím,
že i oni zemřou.
Rozhlížím se po hřbitově,
můj pohled tiše klouže po náhrobcích
obrostlých mechem
a tu vidím,
že i ti dávní lidé museli zemřít.
Potom mě bodne u srdce,
neboť si uvědomuji,
že moje máma taky zemře.
Ano, i já musím zemřít...

Taková jsou pravidla hry
na této planetě.

Chodím rád na hřbitovy.
Dodává mi to klid
a moudrost srdce.

(věnováno Lusje In memoriam)

*Než odejdu
zhrabu vrbové listí -
ale u chrámu bude padat dál.*

Bašo, Úzká cesta do vnitrozemí

O pleskání vodních kapek

Prší,
stojím v lese
a naslouchám pleskání kapek deště.

Jiné plesknutí,
když kapka dopadne na zem.

Jiné plesknutí,
když dopadne do kaluže.

Jiné plesknutí,
když dopadne do listí stromů.

Všimli jste si toho?

Stojím v deštném lese
a pomalu se zase proměňuji
v pohádkovou postavu.

Tady jsem si nejbliže.

Stojím v hnědě kutně
mezi stromy
na lesní cestě.

Pohádka o lovcích jelenů

Pronikají autem vysoko do hor, až kam nejdál to jde, hluboko do nitra Krakonošova Království. Pneumatiky si razí cestu napříč travnatou tundrou Úpského rašeliniště. Konečně vystupují z auta: zelené lesácké kabátce, pušky si zavěšují na rameno. Je jelení říje. Jdou na lov...

Krakonošův poustevník hledí na ten výjev a v duchu si říká: "Mám jim něco říct?" A srdce mu odpovídá: "Jedině když to dokážeš bez hněvu." Poustevník nahlíží do své mysli, a vidí, že je ponořena v hlubokém Tichu, v těsném seřepěti s Duchem hor.

Lovci se přibližují. Když míjí poustevníka, tu poustevníkova usta vyslovují jedinou větu: "Neděláte dobře."

"V čem?", ptá se stručně jeden z lovců.

"Když je zabijíte.", odpovídá poustevník jemně, ale se silou Pravdy.

Lovci bezeslova odcházejí vedeni jinou pravdou...

Po několika dnech na témže místě:

Lovci se vrací. Na dálku to vypadá, že s motorovou sekačkou žnou travu. Když se však přiblíží, tu se sekačka na travu proměňuje v motorový naviják, který na ocelovém laně něco těžkého táhne. Když poustevník pohledně tím směrem, tu vidí, že za ocelovým lanem se smýká na trávě zakrvácené tělo. Tam kde by měla být hlava, tam podivně zeje do útrobu krku zakrvácený otvor. Hlavu s parožím lovců jelenůvi uřízli, břicho jeho těla nožem otevřeli a vnitřnosti vyvrhli...

Když to vidí poustevník, tu jeho srdce začíná pumpovat Krakonošův posvátný hněv: no řekněte sami - tohle přece mohli udělat jedině démoni!

Poustevník přistupuje k lovcům s nášivkou ochránce přírody, pohledně mu do očí a vidí, že jsou dosud plné rákšasů.

Poustevníkova ústa vyslovují nečekaně tiše a klidně jedinou větu: "Až vás srazí auto, tak se budete divit, za co to je."

A na ta slova poustevník odchází. Lovec mlčí a dál vleče napříč Úpským rašeliništěm mrtvé tělo zabitě lesní víly.

Riši, který sedí na jednom místě, může učinit vše, když bude chtít. Může vyvolat válku nebo ji ukončit. On však ví, že probíhá kosmický a karmický proces, a proto moudře nezasahuje.

Ramana Mahariši. Vědomá nesmrtnost

Nejezme prosím vily

To zvíře
před námi utíká,
protože nechce být zabito,
ono touží žít...

To zvíře
se bojí
a pláče,
když ho nožem probodáte.

To zvíře má dvě oči,
má dvě uši,
dvě nosní dírky,
jednu hlavu,
jedno tělo,
všechno jako ty!
Vždyť je to tvůj mladší bratr a sestra!

To zvíře je jen jiná bytost,
tak jako ty.
Je to hřích,
když je jíte,
ať už si to odůvodníte jakkoli.

Nikdo nemá právo zabít druhou bytost.

himalájský Mistr

O vědomí smrti a meditaci

Co bys udělal,
kdybys věděl,
že už brzy zemřeš?

Je to hodně dobrá otázka.

Šel by sis hledat ženu?
Šel by ses oženit?
Šel bys pracovat?
Šel bys sloužit lidem?
Šel bys měnit svět?

Co bys udělal?

A jaké starosti by asi poutaly tvou mysl?

...

Bože dej,
abych usedl v horách,
a Tvé Jméno si zpíval.

Tam kde lidstvo končí,
tam začínám.

Haiku o smrti

Usnul jsem
ani nevím jak...
takto jednou odejdu.

Patřím jenom Tobě

Nemám otce,
nemám matku,
nemám ženu,
nemám přítele,
nemám nic a nejsem ničí.

Prázdná je světská láska,
založená na iluzi,
a připoutává k iluzi srdce.
Tohle všechno je jeden velký podvod ega,
který uspává lidstvo
nebezpečně dočasným pocitem bezpečí,
aby nehledalo Boha...!!!
Kdo to prohlédne?!

Toho všeho se zříkám,
mám Tvé Jméno.

Tozan, slavný zenový Mistr, řekl:

"Modrá hora je matka bílého mraku.

Bílý mrak je syn modré hory.

Celý den na sobě závisí,

aniž je jeden na druhém závislý.

Bílý mrak je vždy bílým mrakem.

Modrá hora je vždy modrou horou.

To je pravý a jasný výklad života.

Sungju Suzuki, Zenová mysl, mysl začátečnicka

O sošce Buddha

Koupil jsem si hliněnou sošku Buddha, abych jí ozdobil skřítčí jeskyňku pod kořeny smrku... Byl to radostný nápad: jaképak bude asi překvapení houbařů a náhodných poutníků, až ji tam mezi kořeny smrku objeví? Tam u té zapomenuté horské stezky, co jsem po ní každý den běhal jako jelen do vesničky v údolí?

Prozatím si ji беру na kapličku a pokládám ji na svůj oltář... Leží na něm, kromě fotografií mých Mistrů, též pohlednice, kterou jsem si přivezl z Himaláji...

Když večer vstoupí do kapličky soumrak a já zapálím svíčku, tak Buddhova soška, pohlednice Himaláji a hořící svíčka, vytvářejí podivuhodnou kompozici...

Soška u žlutavého plamínku svíčky ožívá, a mě to bere za srdce, neboť mi to něco velmi živě připomíná...

Buddhova soška se proměňuje v jogína,
který osaměle sedí pohroužen v meditaci v himalájské jeskyni,
až tam kdesi daleko ve skalních pustinách u tibetských hranic.
Venku před jeskyní právě zapadá slunce,
a proti temně modrému nebi
rýsuje siluetu zasněžené propastné hory.
Na nebi se tiše vznáší úplňkový měsíc,
hory pohltilo hluboké ticho,
praskající plápolající oheň hřejivě prozařuje jeskynní přítmi,
a jogín v té nádheře jen nepohnutě sedí a sedí...

Když se ráno probouzím před pátou hodinou k jitní meditaci a v přítmi kapličky zapálím svíčku, tehdy pohlédnu na sošku Buddha na oltáři a tu vidím, že jogín ve své jeskyni dosud nepohnutě sedí a sedí...

Budu se to muset od něj naučit.

Co je to vlastně fantazie? Není to vzpomínka?

Není to náhodou nahlížení někam?

Báseň pro vodníka

V horské potoce
co ve vodopádech zpívá svůj chorál,
když se prodírá skrze skály,
leží umělohmotná láhev od limonády,
kterou v lese odhodil,
nějaký nemocný člověk.

Vezmu ji,
a vyhodím do kontejneru s plasty...
Neudělám to kvůli lidem,
ale kvůli vodníkovi,
duchu tohoto místa

Haiku o nemluvení o sobě

O tom co děláme špatného nemluvíme,
tak proč mluvit o tom, co děláme dobrého?

Chvály řeky

Skála u řeky

k nabroušení nože.

Voda,

kálná po dešti,

k vykoupání.

Říční písek

k vydrhnutí paty.

Skalní dno,

to je valcha k praní kutny.

Kámen v řečišti

k usednutí

a psaní básní.

Mumlající splav

zpívá žalmy.

Ve vodních peřejích,

bublínky.

Kameny v říčním proudu,

ostrůvky,

ke skákání.

Řeka Úpa

v Temném dole

brána k osvícení.

NIC

Zvolit si vždy tu nejvyšší cestu, která se před tebou rozevře
a pak po ní jít a žít už jen tak bezdůvodně...

NIC je to neměnné a nepohnutelné za VŠÍM

NĚCO je přelud - iluze, dočasnost, NIC je Skutečnost

Čím víc chceme NĚCO, tím víc se do NĚČEHO zamotáváme,

protože přesně tou silou, kterou chceme NĚCO,

tak přesně tou silou jsme pak k NĚČEMU připoutáni.

NIC uděláme, až se pustíme NĚČEHO,

když přestaneme bojovat s NĚKÝM o NĚCO

a necháme to jen bez starostí a s vivékou (jemným rozlišováním)

jenom dál plynout.

To znamená nechtít si NĚCO vyřešit NĚČÍM, a to ani NIČÍM,

chtít jenom NIC

a nakonec se vzdát i toho chtění NIC, co tu ještě zbylo

NIC je velmi vysoké a moudré slovo.

NIC je slovo které vysvobozuje.

(děkuji Lud'ku)

Chvála neorganizovatelnosti

Nevím nic o tom,
že by mělo být na duchovní cestě cokoli organizováno.
Jedině kdybychom byli k něčemu připoutáni.
Potom ano.
A i když dáváme nějaké rady,
neměli bychom vyvíjet nátlak na druhé,
aby je dodržovali.
Všechno musí být naprosto přirozené a bez násilí.
A nejlepší je, když si každý všeho všimne sám.
Když každý bude jenom tiše hrát svou roli jak nejlépe umí
a nebude si přitom vyhrazovat právo měnit druhé,
pak mezi námi vykvete Láska
a my budeme spolu šťastní.
Uvidíme v druhých lidech pohádkové bytosti
a na nebi spatříte mraky jak plují dál...

*Chtít organizovat mystiky, je stejným pokusem,
jako bychom se snažili svázat písek do otýpky.*

Květoslav Minařík, Kéčara

*Zdravější je zůstat zlým
než stát se na pohled dobrým,
protože jste polehli nějakému cizímu vlivu.
Střežte se všeho, co ohrožuje vaši svobodu.*

Svámi Vivékananda, Rádžajóga

Haiku na konci léta

Červené jeřabiny,
po ránu už je chladno,
blížící se podzim.

Kampak asi odfoukne tuláky?

Odplují po vlnce Taa.

Haiku na podzim

Z květu na květ
vydal se bělásek
na svůj poslední let.

Haiku pro Havrana

Už je ve vzduchu cítit
závan babího léta...
nezdá se vám pane?

O sebekázni

V odříkání

je síla bojovníka.

Sebekázeň je zřídlo

tvé radosti.

Jedině v sebekázni

můžeš najít radost.

Svět je krásné místo

pro toho, kdo má sebevládu.

Musíš být nepřístupný

vůči svému sebeomlouvání svých slabostí a závislostí..

Musíš být přísný

vůči své lenosti...

Co vlastně chceš,

když houževnatě nepraktikuješ

svou duchovní sádhanu?

Óda na radost

Tisíckrát poražen,

tisíckrát povstal jsem...

Dnes jsem zase místo askeze

snědl deset koblížků!

Uzavřenost

Žít sám, dál od lidí, blíže k přírodě,
nespoléhat se na něčí služby,
osvobodit své bližní od svých osobních přání,
to je umění uzavřenosti.

Mlčenlivost,
vzdát se všech zbytečných slov,
úsporné mluvení,
bděle vážit každé slovo,
vyhýbat se tlachání a diskutování,
to je umění uzavřenosti.

Nemluvit o sobě, ani o své osobní historii,
nikomu se nesvěřovat, a nikdy ne ženám,
nedovolit nikomu, aby vstupoval do tvého nitra,
a nebýt ani zvědavý na hru druhých,
odpojit svůj sluch od světa lidských bytostí,
to je umění uzavřenosti.

Vzdát se potřeby obhajovat se,
s nikým se nesrovnávat,
nepokoušet se nikoho měnit
a s nikým nebojovat,
a to ani v myšlenkách,
to je umění uzavřenosti.

Přestat hledět na své bližní
jako na prostředek k ukojení své závislosti,
dokonalý harmonický celibát,

a to i ve snech,
to je umění uzavřenosti.

Co je svaté nesevěřovat a neobhajovat
před posměváčky, milovníky polemik,
a profanním davem,
a co je ti nejsvětější, to nesevěřovat nikomu,
nevyzrazovat svá tajemství
to je umění uzavřenosti.

Trvalá koncentrace do nitra,
n a modlitbu , či matru s Božím Jménem,
na své vnitřní vědomí,
a nadevšechno pravidelná meditace a rozjímání,
to je umění uzavřenosti.

Praktikování byt' i jeu některých z těchto opatření
tě přiblíží k Bohu,
poroste tvá vnitřní energie a síla,
nezávislost, vyrovnanost, klid,
radost a Láska,
nebot' zabrání rákšasům ega,
vstupovat do tvého nitra.

Ale bude k tomu nutné si proklestit cestu
přes prales svých vlastních nečistot a závislosti

*Co by se stalo,
kdybich se opravdu uzavřel vnějšku?
Čemu bych pak naslouchal?*

Pohádka o uzavřenosti

Kdosi se zeptal poutníka:

"Kdo jsi? A odkud přicházíš?"

"Co hledáš venku?", zazněla poutníková odpověď.

"Možná to, co je uvnitř."

"Tak proč to nehledáš tam, kde to je?"

A na ta slova zavládlo hluboké mlčení.

Vzpomínka na Himaláj

Tělo drnuje cestu

napříč krkonošským rašeliništěm,

ale Duch přitom poletuje Himalájem.

V srdci hřejí vzpomínky...

a k tomu vnitřní pláč:

HIMALAY!

Vrátím-li se ještě jednou,

zůstanu už doma...

a stanu se součástí Legendy

těchto svatých mystických hor.

Příchod babího léta na Starou horu

Procházím se lesem pastelových barev,
na zemi již leží zlaté listí,
tak už přišlo, babí léto

V mém srdci žhne oheň,
vše utichlo,
jak rád bych napsal pár krásných slov,
ale nejde to...
oheň vystupuje až do hrdla
a já mohu jen blaženě nadechovat,
přicházející babí léto.

Nic neexistuje
a vše je posvátné.

Je tu jen jeden šamanský poustevník,
který se prochází po horských stezkách,
jakoby sám v sobě,
jakoby to babí léto byl on.

Zapaluje oheň,
nad ohniště zavěšuje začouzený kotlík s vodou,
jak rád by ti podal šálek čaje,
ale nikdo nepřichází
a on zůstává sám
s Láskou.

Ticho je tak hřejivé,
že se nechce ani psát básně.

Haiku o návratu do lesů

Odejít do lesů,
zastavit se,
a naslouchat.

Alespoň jednou
se svobodně nadechnout.

Usednout v lese
zahalit se zelený rouchem,
a splynout se stromy.

Vejít do jeskyně
a zazdíť za sebou dveře.

*Odevzdání sebe sama je nejvyšší
a přitom nejjednodušší metoda osvícení.*

*Ten, kdo odevzdal sám sebe
do rukou Božích,
je navždy pod Jeho ochranou.*

*Ten, kdo nemá nic,
ani světskou ochranu,
je neustále pod ochranou Boží*

himalájský Mistr

Svámi Ráma, Život s himalájskými mistry

Lepší cesta

Je lepší být nedospalý,
než přespalý.

Je lepší být nedojezený,
než přejezený.

Je lepší vstát již za jitřní tmy,
než zaspát rozednívání.

Je lepší zabnat ospalost,
než vynechat svá duchovní cvičení.

Je lepší být sám s Bohem,
než osamělý s lidmi.

Je lepší být mnichem poustevníkem,
než se ztratit v ženských očích.

Haiku o rozjímání

Může být něco krásnějšího
než rozjímání?

Na podzim

Do hor se vplížily mlhy,
jeřabiny se již od chladu scvrkly,
kapradí rezne,
a z nebe padá jemné podzimní mžení

Soumrak přichází dřív,
a já navečer procházím vesničkou
a hledím do rozsvícených okýnek
co z nich v podzimní plískanici
tak dýchá na tuláka pocit bezpečí.

Snad bych měl svým bližním závidět,
že mají domov, do něhož se mohou vrátit,
že je někde někdo čeká a obejmě,
a pak při šálku čaje
mohou spolu sdílet večerní chvíle.

Já však od rozzářených okýnek odcházím
do mlžných lesů
osamocený, ale šťastný.
Jsem pohádková postava,
a proto již do světa lidí nepatřím,
i když do světa Božího,
mi dosud není dovoleno vstoupit.

Jsem nikde,
ani tam, ani tam.
Snad bych měl své básně spálit,
vždyť vedou nikam, ani tam, ani tam.

Básníci hor

Žlutý list lípy

sněs se mi k nohám

Už je tu zase čas

podzimního zašívání

před další cestou..

Již brzy odejdu

hlouběji do hor,

a bez adresy, beze jména,

budu chodit

jenom s Bohem.

Haiku o snu

Co je to sen?

Kde se to toulám?

Mohu jít či zůstat

Za pár dní končí pracovní sezóna krkonošských horských cestářů a já budu zase s plnou peněženkou volný jako pták. Na dveře mé horské kapličky již klepe paní zima a já rozjímám co učinit dál... Mohl bych zde v kapličce zůstat přes zimu. V sakristii bych našel teplo a bezpečí. Stačí jen sehnat nějaká stará kamna, komínovou trubku prostrčit oknem a ještě udělat pár drobných oprav, jako třeba utěsnit dveře, a lepší poustevnickou celu bych si na zimu ani nemohl přát. Není kam jít, a já to vím... ale přesto mne cosi vábí jít dál. Snad je to to, co nutilo tibetského Milarepu střídat své meditační jeskyně, aby mu nevznikla připoutanost k žádné z nich. Snad to osamění na kapličce není ještě tak úplně poustevnické, neboť pod okny občas někdo prochází... A taky ticho, zde není tak dokonalé, neboť z nedalékové chaloupky se občas ozývá smích a taky sem doléhají zvuky ze silničky v údolí...

Zůstat na kapličce znamená slevit ze svých snů, ale zato mít bezpečí a pohodlí ke svým meditacím. Odejít do deštivého podzimu zase znamená ztratit všechny jistoty, kráčet v lesích promoklý a promrzlý a přitom nevědět, kde budu spát. Odejít znamená kráčet romantičtější, ale tvrdší cestou. Znamená to, že budu muset někde v horách objevit nějakou opuštěnou jeskyni, zazdít její vchod, zateplit ji, zřídit krb, nanosit dostatek dřeva na topení a velkou zásobu potravy... ale pak se na oplátku stanu součástí Legendy.

Takže mohu jít, či zůstat. Obojí je lákavé. Obě cesty jsou svobodné... Ale co chceš ty Pane, abych učinil? Ach ano... Co bych plánoval... Co bych hledal, a čeho bych se obával, když mám nad sebou takové Ochránce, jako jsi Ty?! Nechám to plynout a uvidím... Víím že od Tebe dostanu jenom to nejlepší. Vždyť Ty jsi Pane velkorysý dárce, který má pochopení pro mé romantické srdce.

Takže půjdu dál, blíž ke svým snům. Vrátit se mohu vždycky. Půjdu dál, protože každé odpoutání je jako znovuzrození.

Není nutné odcházet do hor

Starý Mistr (Lao-c') pravil:

*"Je možno poznávat svět,
aniž vykročíme ze svého domu,
je možno nazírat tao nebes,
aniž vyhlédneme ze svého okna.*

*Čím dál kdo jde,
tím méně poznává.*

*To je, proč moudrý
poznává vše - aniž někam jde,
rozlišuje vše - aniž na něco hledí,
dovršuje vše - aniž něco koná."*

Poté, co nadiktoval Starý Mistr tato svá jasná slova
a ta byla zaznamenána v posvátné knize *Tao te ting*,
vstoupil do horského průsmyku
a beze stopy zmizel v horách.
Od té chvíle ho už nikdy nikdo nespatriil.

*Medituj,
opakuj si svou mantru
a tvé přání se naplní.*

Paramhans Svámi Mahéšvaránanda

Nastal čas k odpoutání

Pokorný
jako voda.

Nespoutatelný
jako vítr.

Láskyplný
jako slunce.

Nepohnutelný
jako kovadlina.

Odpoutaný
jako Mlčící Svědek.

...

Nejkrásnější verše
přichází
když zmizí "já".

Haiku o minulosti

Stalo se to vůbec někdy?

Kam to plynem?

Pohádka o zelené kutně

Zelená barva mi připomíná Tao, Boha, nazvěme ten Vesmírný Řád, jak chceme. Je stále před námi, kolem nás i v nás, a přesto ho nevidíme. A právě to mi připomíná zelená barva. Barva splnutí.

Kutna v barvě lesní zeleně mi připomíná skrytého mudrce, který žije osamocen ve volné přírodě. Uzavírá se před světem, před lidmi se chová plaše jako laň, ale své srdce rozprostírá na celý svět a svou Láskou objímá vše. Je to takový mudrc, jakého vidíme na příkladu himalájských jogínů, taoistických mnichů či třeba otců pouště ryzího ranného křesťanství. Žili osamocení v horách a v lesích, chráněni před přírodními živly jen těmi nejnutenějšími primitivními prostředky. Maximálně omezovali své životní nároky, ale o to více, a o to hlouběji navazovali spojení své duše s Duší Vesmírnou. Neměli touhu měnit svět, neboť jejich srdce byla dmýchána ohněm Lásky jedině k Bohu, ať už je ta Bytost kdokoli či cokoli. Byli to muži praxe, osobní zkušenosti, kteří se nespokojovali s pouhou vírou ve slova, která jim předkládala náboženská tradice. Chtěli ten ideál také realizovat ve svých vlastních srdcích a žít ho naprosto totálně. Pochopili, že nestačí se Bohu jenom klanět, ale že se jim také musí stát. Byli to duchovní rebelové s mystickou zkušeností. Před světem je chránila jen jejich uzavřenost a mlčenlivost. Neprozrazovali to, co věděli a viděli. A o to pronikavěji se nořili do sebe sama, aby odhalovali perlu své totožnosti s Bohem. Milovali samotu a ticho, kterou potřebovali ke svým duchovním bádání. Upřímnost a opravdovost jejich duchovní touhy je proto nutila vzdát se blízkosti tohoto hlučného bzučícího povrchního lidstva, a oni opouštěli své ženy, matky, i přátele.

Obléci si poustevnickou kutnu signalizuje velký vnitřní přerod na duchovní cestě, a proto si každý musí svou kutnu ušít sám, vlastníma rukama, aby si to všechno náležitě uvědomil. A tlející hůl v rukách, co za noci nazelenale fosforeskuje, ta se mu stane odznakem jeho hodnosti. Teď se konečně zbláznil v očích lidí tohoto světa a v tom je jeho naděje. Nyní je již nesmírně vzdálen okolním lidem, ačkoli je jim tak blízko. Objevil svou pohádkovou roli a sjednotil se s ní. Nyní nezbyvá než najít svou opuštěnou horu, nebo kopec s jeskyní a uchýlit se do ústraní, a vše odevzdat do Boží péče. Našel odvahu svobodně pohlédnout do tváře tajemnému a neznámému vesmíru, nad sebou i v sobě. Přijal duchovní výzvu svého srdce a zvolil si cestu nejintenzivnější a taky nejsvobodnější duchovní praxe, jakou si lze na této pozemské úrovni zvolit. Jednou

provždy zlomil síly strachu, neboť dokázal vše položit na jedinou kartu. A tak osvobozen od tíže připoutanosti své duše k tomuto iluzornímu světu, proměnil celý svůj život v jednu jedinou modlitbu, meditaci, uctívání a duchovní praxi. Nyní si počíná rozvzpomínat na svůj Osobní Příběh, který byl až dosud skryt v jeho srdci za všedností světského dne. Začíná tušit, kdo doopravdy je. Protože hledat Boha znamená vzpomenout si na Boha. Rozvzpomenout se na něco, co již od věčnosti víme.

Pohádková vize

Nic, naprosto nic, nemůže spoutat jeho srdce. Ani rodinná pouta, ani touha sloužit lidem, a nakonec ani touha po Bohu. Nic, naprosto nic, ho nemůže zbavit svobody. Již jenom je, a to bezdůvodně. A tehdy slouží lidem nejvíce a je Bohu nejbližší. Vše se děje naprosto spontánně a je to tak přirozené, že o tom ani neví.

A tehdy - teprve tehdy - možná půjde pomáhat lidem a bude za každý záblesk své Lásky křížován jejich egem. Ale možná také, že zůstane jen prostě sedět u ohýnku v horách, osamocen s doznívajícím babím létem. Záleží na tom, jaký osud si sám svobodně vybere. Ale ať udělá to, či ono, bude to vždy správné, protože taková byla jeho dobrovolná volba. Nikoli volba domněle dobrovolná a domněle svobodná. Bude to jeho vlastní svobodná a dobrovolná volba. Bude to volba vítěze.

Možná, že se pak vrátí a osídlí nějakou jeskyni blíže k lidem, snad v Moravském krasu, snad někde jinde, a bude hrát lidem tu posvátnou poustevnickou Hru. A bude ji hrát pěkně po staru, romanticky a zadarmo. U vchodu do jeskyně budou viset po skalách a po stromech svaté obrázky, z potemnělého nitra jeskyně se bude linout vůně kadidla a vonných tyčinek a poustevník bude na vlněných dekách u doutnajícího ohniště jenom sedět a mlčet.

Lidé budou přicházet a zase odcházet. Kdo přijde, ten přijde, a kdo nepřijde, ten nepřijde. Někdo se pokloní, jiný usměje. Někdo uvidí podivína, někdo chudáka bezdomovce, jiný zbloudilého trampa a někdo zase světce. Každý spatří to, na co je připraven. A podle toho si taky odnese.

A poustevník bude žít ve svaté bezstarostnosti tak, jako kdysi bratr František, a žádná pouta ke světu, ani k lidem, ho nepřinutí, aby se

vzdal své pohádkové role. Bude svoboden odevšeho. Kolem něj bude ležet jen začouzený kastrólek a pár hliněných šálku, do nichž bude poutníkům nalévat čaj... a to bude veškerý jeho hmotný majetek. A tak budou plynout dny a roky jeho života a on bude jenom sedět a mlčet. V jeho očích bude potutelný úsměv, jeho hlava sice již bude bezvlásá, ale zato vous mu bude splývat z brady až k pasu.

A pak se to jednoho dne stane... jeho tělo bude dál sedět v lotosovém pozici, jeho tvář se bude dál usmívat, ale jeho srdce přestane bít a vychládne. A on svoboden odejde. A lidé na jeho památku nazvou tu jeskyni prostě - *Jeskyně toho který seděl a mlčel...* Bylo by to tak pěkné... buď vůle Tvá.

Epilog

Teplý předjarní vzduch proudí horami. Něco nečekaného na konci října. Havran prudce odřezává provazy svého týpí, strhává plachty, a balí si věci, aby se vydal na další cestu do neznáma. Hledím na něj a závidím mu. Taky bych se přidal a vydal se na další toulku, ale ještě mne poutá k tomuto místu touha rozmnožit toto dílko básní ze Staré hory. Musím to dokončit a rozeslat... ale pak už mě nic nezastaví. Na srdci je teplo.

Kéž vám toto dílko přinese jenom štěstí.

Pán Bůh Vám žehnej

Je 25. října 2000

Gjánešvárpuri - Ten Který Sedí a Mlčí

poustevník od kaple sv. Anny na Staré hoře

Báseň,
to je jenom chvost komety,
která letí po hvězdném nebi
o jáně v páru , Ten který sedí a mlčí

PF MMI

Všechno je ve vás. Bůh i oddaný jsou ve vás. Mistr i žák jsou ve vás. Všechno je ve vás. Podívejte se do sebe... Kde mne hledáš můj milý? Já jsem v tobě... Jsem s tebou, kde mne to hledáš?

Paramhans Svami Mahēšvarānanda

Kniha první *Kvítky ticha a samoty lesní poustevny*

Kniha druhá *Požehnání z Cesty k Tichu*

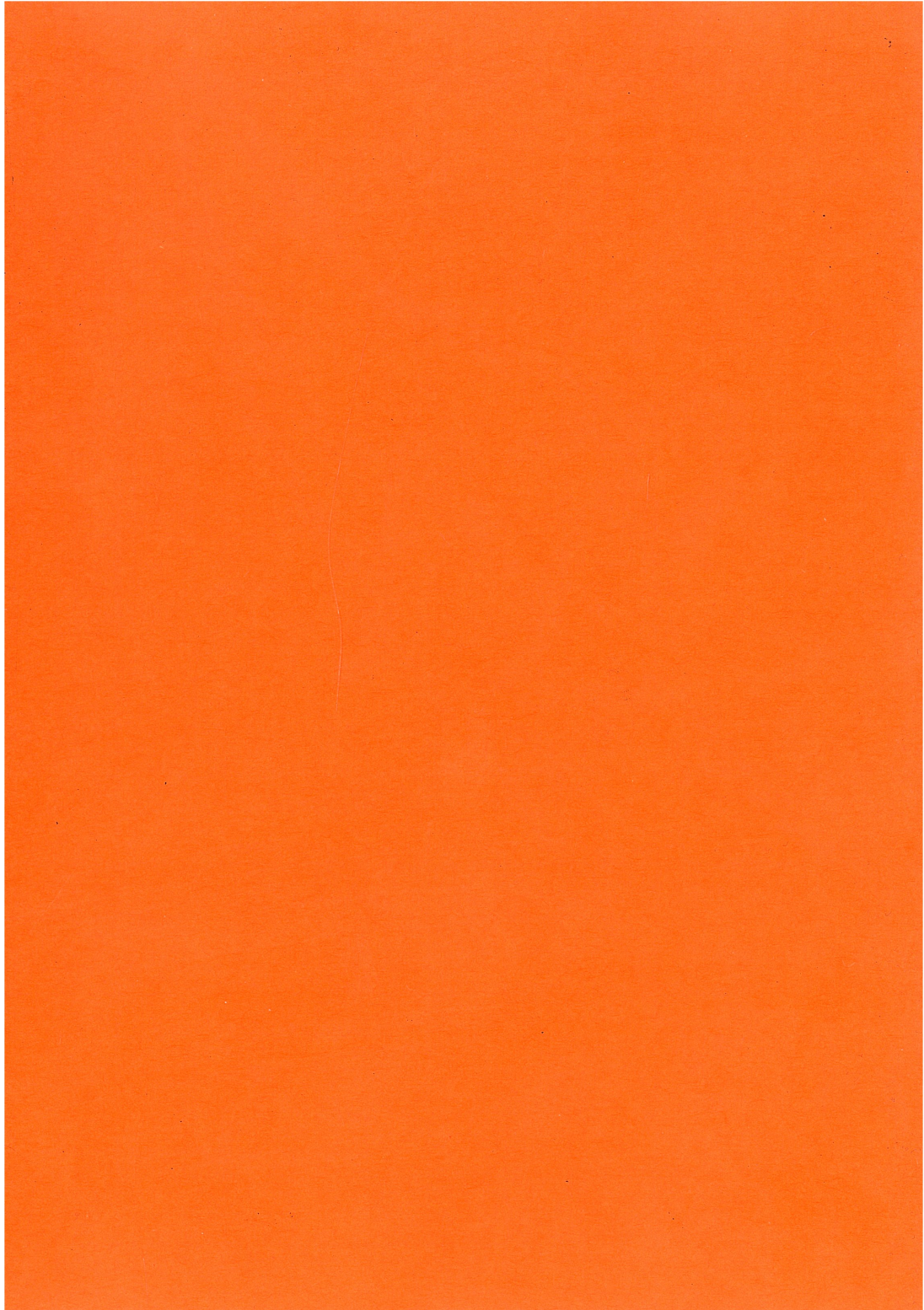
Kniha třetí *Zpěv osamělého poustevníka v jeskyni na vysoké hoře*

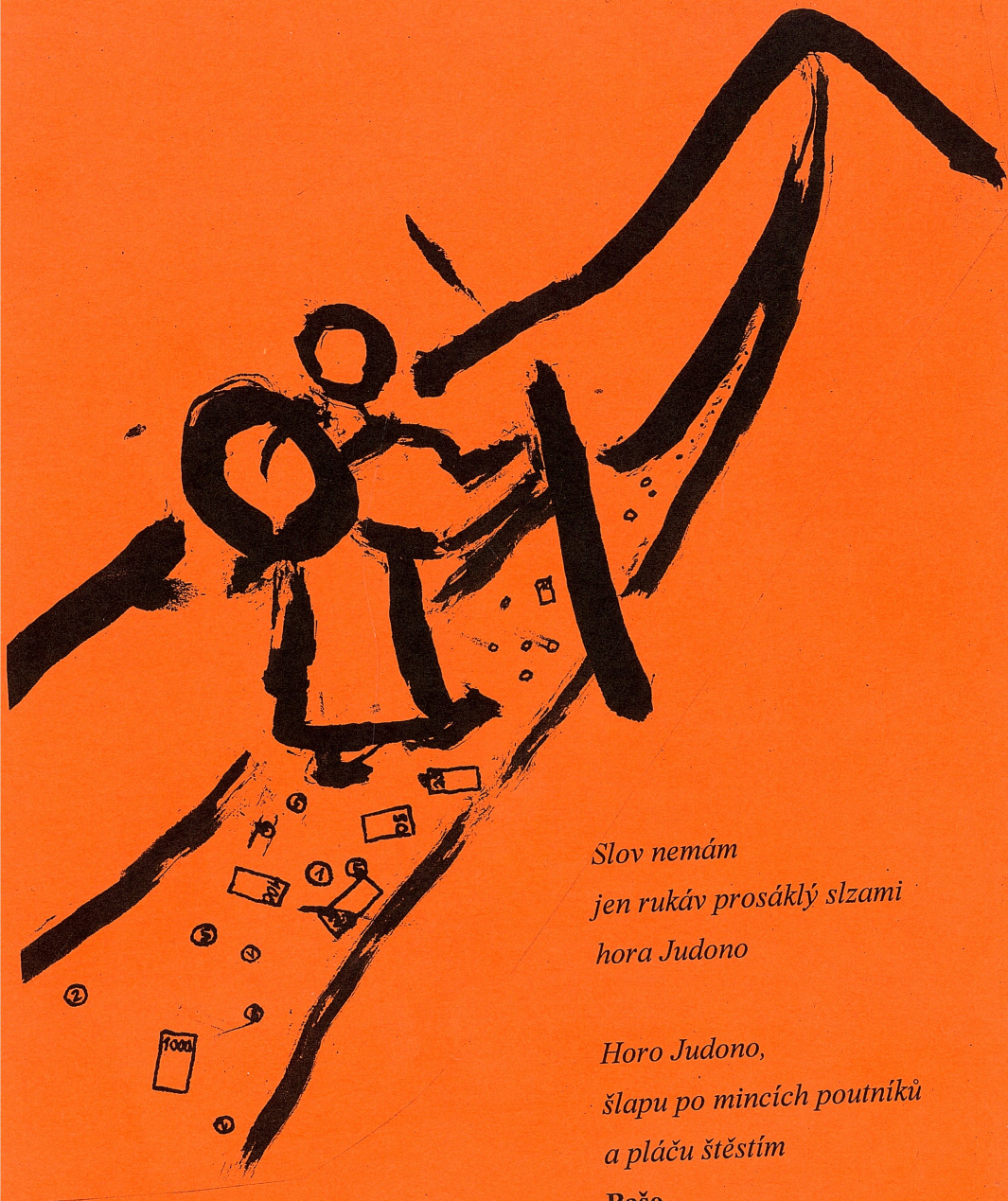
Kniha čtvrtá *Spálená kniha. Hry bojovníka.*

Kniha pátá *Himalay. Návrat domů.*

Kniha šestá *Básně ze Staré hory*

Matrice těchto dílek leží v šuflíku našeho druidského přítele Brodieho Dayalpurího v jeho druidum ve Křtinách, kde si je může každý oxeroxovat, dá-li Bůh. Každý je vítán. Pokoj Vám. Náham Kartá.

*Slov nemám
jen rukáv prosáklý slzami
hora Judono*

*Horo Judono,
šlapu po mincích poutníků
a pláču štěstím*

Bašo

Úzká cesta do vnitrozemí